

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. София, 13.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ

Членове: полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ
майор ВАСИЛ М. ПЕТКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. С.А
като разгледа докладваното от майор ВАСИЛ М. ПЕТКОВ Въззивно
административно наказателно дело № 20246000600068 по описа за 2024
година

с участието на полк. Е.А. - представител на Военно-апелативна
прокуратура.

Производство е по реда на Глава 21 от НПК.

Образувано е по жалба на обвиняемия редник И. С. П. от в.ф. – Б., против Решение № 10/27.08.2024 г. постановено по АНД № 46/2024 г. по описа на Военен съд – Сливен. С атакувания съдебен акт въззивникът е признат за виновен в това, че на 16.01.2024 г., около 10.30 часа, в ... – Е. към в.ф. – Б., в качеството на лице от денонощния наряд – помощник-дежурен на ... – Е., той и помощник дежурен по войскови район Е., назначен в това качество със заповед №/15.01.2024 г. на командира на в.ф. – Б., умишлено нарушил уставните правила на вътрешната служба визирани в чл. 297, ал. 1 и чл. 299 от Устав за войсковата служба на въоръжените сили на РБ (УВСВSRБ) като по време на проверка, извършена от командира на ротата к-н Г., се явил пред него обут с джапанки, без колан и без да е въоръжен с пистолет „Макаров“ (определен за оборотен по реда на чл. 51, ал. 4 от УВСВSRБ със заповед № .../03.01.2024 г. на командира на в.ф. – Б.) с два пълнителя с по 8 патрона всеки, в немаловажен случай – престъпление по чл. 391, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 78а от НК, решаващият съд го освободил от наказателна отговорност и му наложил административно

наказание „ГЛОБА” в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева. На основание чл. 189, ал. 3 от НПК обвиняемия П. е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Военен съд – Сливен, деловодни разноски в размер на 20,34 лева.

В жалбата се сочи, че първоинстанционния съдебен акт е неправилен, **необоснован** и незаконосъобразен. Обвиняемият участва лично, без защитник, в съдебното заседание пред втората инстанция. Развива доводи, че е налице порочност на разследването и че в показанията на свидетелите има сериозни неясноти и изкривявания. Пледира обжалваното решение да се отмени той да бъде оправдан.

В съдебно заседание представителят на държавното обвинение намира обжалваното решение за правилно, законосъобразно и справедливо. Настоява атакувания съдебен акт да бъде потвърден.

Военно-апелативният съд, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, констатира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с право да обжалва и в срока по чл. 319, ал. 1 от НПК, а разгледана по същество е **неоснователна**, по следните съображения:

Настоящият състав напълно споделя правилно установената от първата инстанция фактическа обстановка и като счита за ненужно да я преповтаря детайлно, ще посочим основното от нея:

Обвиняемият редник И. С. П. с ЕГН *****, постъпил на военна служба в БА на 01.08.2005 г. и от 26.06.2023 г., заемал длъжността „младши радиомеханик на УКВ/ДЦВ радиостанция в – Е. в рота „Комуникационна и информационна поддръжка“ във в.ф. – Б.. Със Заповед №/15.01.2024 г. на командира на в.ф. – Б., обвиняемият редник И. С. П. бил назначен като помощник дежурен на ... – Е., той и помощник-дежурен по войсков район за времето от 09.00 часа на 16.01.2024 г. до 09.00 часа на 17.01.2024 г. За този период дежурен по ... – Е. бил старшина Й.Г.. По време на дежурството пом.-дежурния следвало да бъде въоръжен с 9 мм пистолет „Макаров“ с два пълнителя с осем патрона всеки, да почива не повече от 6 часа (от 22.00 ч. до 02.00 ч. нощем и от 09.30 ч. до 11.00 часа. Обвиняемият бил инструктиран, получил обратното огнестрелно оръжие пистолет „Макаров“ с два бр. пълнителя с по осем бр. патрони и встъпил в изпълнение на дежурството си. Като длъжностно лице от наряда по вътрешната служба той бил длъжен да изпълнява задълженията си с униформа и оръжие, като нямал право да сменя снаряжението си и да съблича униформата си дори когато е в почивка. Обувките тип „кубинки“ били част от задължителната униформа и обвиняемият бил длъжен да бъде обут с тях по време на дежурството.

На 16.01.2024 г. около 10.30 часа в ... – Е. на проверка пристигнал

свид. капитан В. Г. – командир на рота КИП във в.ф. – Б., заедно със свидетелите ст. серж. К.Г., серж. К. И.ов и редник П.К.. При проверката свид. капитан Г. поискал информация за количеството на водата в цистерна от обвиняемия ред. И. П. – пом.- дежурния на ... – Е. и видял, че същият е бил облечен с военна униформа, но по „джапанки“ и без зачисленото му служебно оръжие. Свид. Г. направил забележка на обвиняемия, разпоредил му да се приведе във форма и го попитал къде е пистолета с което следва да носи дежурството. Обв. П. отговорил пренебрежително, че няма колан и затова не е въоръжен. Свид. серж. И.ов също му казал да се приведе във форма и обв. П. отговорил, че няма колан, защото го забравил вкъщи. По джапанки, обв. редник П. изпълнил поставената от капитан Г. задача, той му поставил друга и отново му разпоредил да се приведе във форма. Обвиняемият отново по джапанки изпълнил задачата и отишъл в кухнята да си приготви обяд. Малко след това капитан Г. разпоредил на дежурния свид. старшина Г. да извика обв. П. и тогава той се явил обут с маратонки и без оръжие, изпълнил поставената му задачата и напуснал, без да е освободен от проверяващия офицер.

По времето на военната си служба обв. редник П. не се проявявал като дисциплиниран войн и бил наказван за извършени дисциплинарни нарушения.

След съвкупен анализ настоящият състав установи, че правилно първоинстанционният съд е приел фактическата обстановка въз основа на: показанията на свидетелите депозирани в хода на съдебното следствие – капитан В. Г., старшина Й.Г., ст. серж. К.Г., показанията на свидетелите серж. К. И.ов, редник П.К. от досъдебното производство (приобщени към доказателствения материал по делото по реда на чл. 281, ал. 5, вр. с ал. 1, т. 1 от НПК), частично от показанията на свидетелите К. И.ов и П. К. депозирани в съдебно заседание, частично от обясненията на обвиняемия депозирани в съдебно заседание, проведената очна ставка, както и от всички приобщени писмени доказателства.

Настоящият състав изцяло подкрепя доказателствения анализ на ВС – Сливен, възприема всички изводи безкритично и счита за ненужно да ги преповтаря подробно. Тук следва да се отбележи, че процесуалният закон (чл. 339, ал. 2 от НПК) не задължава въззивния съд да обективира в решението си нов цялостен и пълен анализ на доказателствената съвкупност, освен в случай, че изрази несъгласие с някои от фактическите и правни изводи на първостепенния съд. Когато обаче мотивира съгласие с възприетите от първата инстанция фактически положения, въззивният съд не е задължен да анализира отново тази съвкупност, а само да даде отговор на доводите на защитата (в този смисъл Решение № 482/22.12.2014 г. по н. д. № 1556/2014 г. на Трето НО на ВКС и др.). Въпреки това Военно-апелативният съд ще акцентира, че правилно при установяване на горната фактическа обстановка, решаващият състав е кредитирал показанията на свидетелите разпитани в съдебно заседание В. Г., Й. Г., К. Г. и приобщените показания на свидетелите П. К., К. И.ов, от досъдебното производство, като е преценил, че същите са

последователни, логични, кореспондиращи си и помежду си и с останалия доказателствен материал по делото. Така също правилно първата инстанция не е дала вяра на обясненията на подсъдимия в частта им, в която твърди, че носил зачисления му за дежурството пистолет „Макаров“ в джоба си, т.к. същите са в противоречие с кредитираните доказателства и отчетливо съставляват негова защитна теза. Резонно и с аргументи които настоящият състав напълно поделя и намира за ненужно да преповтаря, първата инстанция не е приела за достоверни твърденията на свидетеля К. в съдебно заседание, че обвиняемият му показал кобура с пистолета, тъй като тези показания са противоречиви и изолирани от останалия доказателствен материал по делото. Настоящия състав намира, че всички доказателствата кредитирани и от двете инстанции, по същество са безпротиворечиви, допълващи се, в логична връзка и последователност едно спрямо друго, а обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, по безспорен начин установяват фактите относно авторството, времето, мястото и механизма на извършване на престъплението.

От правна страна правилно ВС – Сливен е преценил, че обв. редник И. С. П. е осъществил престъплението за което е бил привлечен като обвиняем – по чл. 391, ал. 1 от НК, като на 16.01.2024 г. около 10.30 ч. в ... – Е. към в.ф. – Б., в качеството на лице от денонощния наряд – пом.-дежурен на ... – Е., той и пом.-дежурен по войсков район Е., назначен със Заповед №/15.01.2024 г. на командира на в.ф. – Б., умишлено нарушил уставните правила на вътрешната служба, визирани в чл. 297, ал. 1 и чл. 299 от Устав за войсковата служба на въоръжените сили на РБ (УВСВСРБ) и случаят е немаловажен.

ВоАС счита, че от обективна страна по делото е доказано, че на 16.01.2024 г. обв. П., като дежурно длъжностно лице от наряда по вътрешната служба на ... – Е., нарушил уставните правила на вътрешната служба в БА, визирани в чл. 297, ал. 1 от Устав за войсковата служба на въоръжените сили на РБ (УВСВСРБ) „На длъжностните лица от денонощния наряд се осигурява почивка от 2 часа през деня, като през това време те нямат право да снемат снаряжението си и да събличат униформата си.“ и в чл. 299 „Длъжностните лица от наряда по вътрешната служба носят оръжие по време на дежурството – пом.-дежурния пистолет с два пълнителя.“ – обвиняемият не е изпълнявал задълженията си с разпоредената за сезона форма на облекло включваща и обувки „кубинки“, като и е бил без колан и без оръжие – пистолет „Макаров“ ведно с два бр. пълнители с по осем бр. патрони. Настоящия състав намира, че това се установява безспорно от всички кредитирани и от двете инстанции доказателствата – анализирани напред в изложението.

От субективна страна горепосоченото деяние е извършено умишлено, при форма на вината пряк умисъл (**dolus directus**) по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК, като обвиняемият е съзнавал общественотоопасния характер на своето поведение, предвиждал е настъпването на вредоносния резултат и е

искал неговото настъпване. Безспорно е установено, че обв. П. е бил инструктиран при встъпването му като дежурно длъжностно лице от наряда по вътрешната служба на ... – Е. и е получил обратното оръжие и боеприпаси. Като военнослужещ с достатъчен професионален опит, логично е бил запознат и е бил напълно наясно с уставните правила на вътрешната служба в БА, визирани в чл. 297, ал. 1 и чл. 299 от УВСВСРБ, но не е съобразил поведението си посочените разпоредби. Съобразно трайната съдебна практика, за умисъла на дееца се съди по обективни факти, които могат да обосноват извод за субективното психическо отношение на дееца към престъпния резултат. Всички установени обстоятелства сочат именно за формирано у обвиняемия решение, да извърши престъплението за което му е повдигнато обвинение.

Настоящият състав споделя изложеното от ВС – Сливен, че деянието на обв. П. не може да се квалифицира като маловажен случай. Тук следва да се отбележи, че „маловажен случай е този, при който извършеното престъпление с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на другите смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид“ (ТР № 62/26.05.1978 г. по н.д. № 61/1977 г. на ОСНК на ВС). За преценката като маловажен случай, се изхожда съвкупно от всички обстоятелства, характеризиращи обществената опасност на деянието и дееца, наличните смекчаващи и отегчаващи обстоятелства, вредните последици и др. Престъплението по чл. 391, ал. 1 от НК е формално, при което следва да се приеме, че съгласно законодателната логика то разкрива достатъчно висока степен на обществена опасност, за да бъде криминализирано и без да е необходимо да са настъпили някакви други вредни последици. Тази норма от наказателния закон визира военно престъпление, които по принцип се отличават с висока степен на обществена опасност. Още повече, в конкретния случай обвиняемият е проявил престъпна упоритост при осъществяване на деянието и въпреки няколкократно отправените му забележки и от проверяващия офицер и от по-старши военнослужещ, обвиняемият не се привел във формата с която следва да се носи дежурство и демонстративно не е изпълнил задълженията си, като е засегнал и уставните правила за военна вежливост и субординация. Обективните характеристики на конкретното деяние сочат, че то е еквивалентно на повечето деяния от този вид и с нищо неговата обществена опасност не е по-ниска.

Ето защо ВоАС приема, че при така установеното от фактическа страна, обвиняемият П. е извършил престъплението за което му е повдигнато обвинението – по чл. 391, ал. 1 от НК.

Неоснователно е възражението, че е налице порочност на разследването и че в показанията на свидетелите има сериозни неясноти и „изкривявания“. Настоящият състав счита, че задълбочено и всестранно в мотивите ВС – Сливен е анализирал всички доказателствени източници.

Подложил ги е на прецизна съпоставка, отстранил е констатираните в гласните доказателства противоречия, изрично е посочил на кои дава вяра и кои от тях не кредитира, като е посочил причините за тяхното игнориране. Отделните кредитирани гласните доказателства не са вътрешно противоречиви, не са изолирани, а тъкмо напротив – в унисон са с целокупния събран доказателствен материал. Всички показания са дадени, след като свидетелите са предупредени за наказателната отговорност по чл. 290 НК и по делото няма данни те да са лъжесвидетелствали, а решаващият състав е направил е правилна оценка за достатъчност, годност и достоверност на обвинителните доказателствени материали.

По отношение на наложеното наказание правилно първата инстанция е преценила, че са налице всички законови предпоставки за освобождаване на обвиняемия от наказателна отговорност с налагане на административно наказание – за извършеното престъпление по чл. 391, ал. 1 от НК е предвидено наказание лишаване от свобода до шест месеца. Така също обвиняемия не е осъждан за престъпление от общ характер и спрямо него не е прилагана разпоредбата на чл. 78а, ал. 1 от НК, а от престъплението не са причинени имуществени вреди. При преценка на тежестта на извършеното деяние и обществена опасност дееца, настоящият състав намира, че наказанието „Глоба“ правилно е определено в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева. ВоАС счита, че именно това наказание ще постигне целите на индивидуалната и генералната превенция и е необходимо и достатъчно за оказване на предупредително, превъзпитателно и възпиращо въздействие, както върху самия обвиняем, така и върху останалите членове на обществото.

Законосъобразно, с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК, обвиняемият е съден да заплати, в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВС – Сливен, направените по делото разноски.

Ето защо настоящият състав намира, че атакувания съдебен акт, като законосъобразен и обоснован, следва да бъде потвърден.

Водим от гореизложеното, на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 10/27.08.2024 г. постановено по АНД № 46/2024 г. по описа на Военен съд – Сливен.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____